

Vergaderjaar 1987-1988

20 588

## Invordering van rijksbelastingen, andere dan invoerrechten en accijnzen (Invorderingswet 1989)

A

### OORSPRONKELIJKE TEKST VAN HET VOORSTEL VAN WET EN DE MEMORIE VAN TOELICHTING ZOALS VOORGELEGD AAN DE RAAD VAN STATE EN VOOR ZOVER NADIEN GEWIJZIGD

#### I. VOORSTEL VAN WET

– Artikel 2, eerste lid, onderdeel d luidde:

d. belastingdeurwaarder: de door Onze Minister als deurwaarder aangewezen ambtenaar van de rijksbelastingdienst die optreedt in opdracht van de ontvanger;.

– In artikel 6, tweede lid, stond in plaats van «openbare lichamen»: overheidslichamen.

– In artikel 9, vierde lid, luidde de laatste volzin: Indien de toepassing van de eerste volzin leidt tot een of twee maandelijks termijnen, vindt het eerste lid toepassing.

– In artikel 11 luidde de eerste volzin: Indien de belastingsschuldige een belastingaanslag niet binnen de gestelde termijn betaalt, maant de ontvanger hem schriftelijk aan om alsnog binnen tien dagen te betalen, onder kennisgeving dat de belastingsschuldige daartoe anders door de middelen bij de wet bepaald zal worden gedwongen.

– Artikel 16, eerste lid, aanhef, luidde: In de gevallen waarin artikel 10 van toepassing is, kan:.

– Artikel 17, slotzinsnede, luidde: mits het openstaande bedrag uit het dwangbevel blijkt.

– Artikel 18, derde lid, tweede volzin, luidde: Evenmin kan het verzet zijn gegrond op de stelling dat de belastingaanslag ten onrechte of tot een te hoog bedrag is vastgesteld.

– Artikel 20, eerste lid, luidde: Een derde die een periodieke betaling als bedoeld in artikel 475b, eerste lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, een ambtelijke bezoldiging of een ambtelijk pensioen verschuldigd is aan een belastingsschuldige, is op vordering van de ontvanger verplicht de belastingaanslagen de belastingsschuldige te betalen, voor zover één en ander vatbaar is voor beslag.

– In artikel 20, tweede lid, ontbrak de tweede volzin.

– Artikel 20, derde lid, tweede volzin, luidde: Voor het doen van een vordering dient de ontvanger te beschikken over een aan de belastingsschuldige betekend dwangbevel.

– Artikel 20, vijfde lid, laatste volzin, luidde: Voldoening aan de vordering geldt als betaling van de verschuldigde periodieke betaling, de ambtelijke bezoldiging, het ambtelijke pensioen, de gelden en de penningen aan de belastingsschuldige.

– In artikel 21, tweede lid, stond in plaats van «ten aanzien van de laatst

afgetreden of ontslagen bestuurders»: op de laatst afgetreden of ontslagen bestuurders.

– Artikel 25, tweede lid, laatste volzin, luidde: Als tijdstip van verrekening geldt de dagtekening van het aanslagbiljet waaruit van het uit te betalen bedrag blijkt.

– In artikel 26, derde lid, stond in plaats van «algemene maatregel van bestuur»: ministeriële regeling.

– In artikel 28, eerste lid, stond in plaats van «Het recht tot dwanginvordering alsmede het recht tot verrekening met betrekking tot een belastingaanslag verjaren»: Een belastingaanslag verjaart.

– Artikel 29, tweede lid, luidde als volgt:

2. Bij ministeriële regeling worden regels gesteld voor het niet in rekening brengen van invorderingsrente in de gevallen waarin krachtens artikel 26, derde lid, uitstel van betaling is verleend.

– In artikel 36, vierde lid, onderdeel b, ontbrak de komma na «verbonden».

– In artikel 36, vijfde lid, ontbrak in de eerste volzin de komma na «loonbelasting». In de derde volzin stond in plaats van «kunnen»: kan.

– In artikel 37, vijfde lid, onderdeel b, ontbrak de zinsnede «of mede heeft bepaald».

– In artikel 38, eerste lid, luidde de aanhef als volgt: Hoofdelijk aansprakelijk is.

– In artikel 39, tweede lid, ontbrak de slotzinsnede «voordat hij weet of redelijkerwijze moet vermoeden dat de inspecteur met deze nalatigheid bekend is of bekend zal worden».

– Artikel 41, tweede lid, luidde:  
2. Voor de toepassing van het eerste lid wordt met de vervreemding van tot een aanmerkelijk belang onderscheidenlijk een deelneming behorende aandelen in de vennootschap geëiggesteld de vervreemding van dergelijke aandelen in een met de vennootschap verbonden lichaam als bedoeld in artikel 13, achtste lid, onderdeel b, van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969.

– In artikel 52, tweede lid, ontbrak de vijfde volzin.

– In artikel 52, vierde lid, stond in plaats van «derde lid»: tweede lid.

– In artikel 54 ontbrak het derde lid.

– In artikel 59 was een tweede lid opgenomen dat luidde als volgt:

2. Aan de verplichtingen bedoeld in het eerste lid dient desgevorderd binnen een door de ontvanger te stellen redelijke termijn te worden voldaan.

Het nu enige lid was genummerd als eerste lid.

– In artikel 60, derde lid, was een tweede volzin opgenomen die luidde: Artikel 59, tweede lid, is van toepassing.

– In artikel 62 ontbrak het eerste lid en waren het tweede en derde lid genummerd als eerste en tweede lid.

– In artikel 71 stond in plaats van «het nieuw Burgerlijk Wetboek»: het nieuwe Burgerlijk Wetboek.

## II. MEMORIE VAN TOELICHTING; ALGEMEEN GEDEELTE

– In Hoofdstuk II, zevende alinea, ontbraken de derde, vierde, vijfde en zesde volzin; voorts ontbraken de achtste en negende alinea.

– In Hoofdstuk III, zesde alinea, eerste volzin, ontbrak aan het slot: (artikel 3, tweede lid).

Voorts ontbraken de vijfde en zesde alinea vóór het onderdeel «*Het fiscale voorrecht van artikel 22*».

In de laatste alinea vóór dit onderdeel zijn de laatste vier volzinnen in de plaats gekomen van de volgende passage:

Om die reden zijn de bepalingen inzake het fiscale voorrecht en het bodemrecht gekoppeld aan een horizonbepaling; deze houdt in dat de bepalingen met betrekking tot het voorrecht en het bodemrecht (artikel 22 en artikel 23, derde lid) vervallen op het moment van inwerkingtreding van Boek 3 van het nieuwe Burgerlijk Wetboek, tenzij eerder een wetsvoorstel is ingediend waarbij hetzij de materie wordt geregeld, hetzij de geldigheidsduur van de genoemde bepalingen wordt verlengd. In welke vorm vervangende regelingen hun beslag dienen te krijgen, is afhankelijk van de dan geldende situatie onder meer met betrekking tot de budgettaire gevolgen.

In het onderdeel «*De aansprakelijkheidsbepalingen, opgenomen in Hoofdstuk VI van het wetsvoorstel*» was in de vierde alinea, tweede volzin, in plaats van «in aanzienlijke mate» opgenomen: in betekenende mate.

In het onderdeel «*Artikel 20: de vordering*» ontbrak in de tweede alinea bij de opsomming van de kenmerken van de regeling hetgeen na het derde gedachtenstreepje is opgemerkt.

In het onderdeel «*Artikel 25: compensatie*» luidde de laatste volzin van de eerste alinea: De vereisten die op grond van het burgerlijk recht aan verrekening worden gesteld, met name de vereisten dat de vordering en de schuld in hetzelfde vermogen moeten vallen en dat beide vorderingen opeisbaar moeten zijn, staan een efficiënt invorderingsbeleid in de weg.

In dit onderdeel luidde de door de derde alinea, eerste en tweede volzin, vervangen volzin aan het slot van de tweede alinea:

De inbreuk die de voorgestelde verrekeningsregeling maakt op de in artikel 9 van het wetsvoorstel opgenomen algemene regeling betreffende de in acht te nemen betalingstermijnen geldt niet voor voorlopige aanslagen inkomstenbelasting en vennootschapsbelasting die zijn vastgesteld in het jaar waarop zij betrekking hebben en

evenmin voor voorlopige aanslagen en aanslagen vermogensbelasting waarvan het aanslagbiljet een dagtekening heeft die ligt in het jaar naar de toestand aan het begin waarvan deze is vastgesteld.

– Hoofdstuk IV, tweede alinea, laatste gedachtenstreepje luidde:

– de verjaringstermijn van de belastingschuld (artikel 28). Deze verjaringstermijn belooft, globaal gesproken, een periode van 5 jaren na het ontstaan van de belastingschuld. Deze termijn is aanmerkelijk korter dan de verjaringstermijn van in het algemeen dertig jaren in het Burgerlijk Wetboek.

In de zevende alinea van het onderhavige hoofdstuk was in plaats van «Hof 's-Gravenhage» opgenomen: Hof Den Haag.

De tiende alinea van dit hoofdstuk luidde als volgt:

In dit verband kan overigens ook worden gewezen op het derde rapport van de Commissie van Advies inzake Werkwijze en Normen Belastingkamers Gerechtshoven («commissie-Van Vucht») waarin wordt geadviseerd over de mogelijkheid om een fiscaal kort geding te introduceren teneinde voorlopige aanslagen marginaal te kunnen laten toetsen. Het advies van de commissie is negatief en daarbij is een belangrijke overweging dat voor de voorlopige aanslagen waarvoor zo'n kort geding vooral van belang zou zijn – namelijk die welke worden ingevorderd met toepassing van de zogenaamde versnelde invordering – al de mogelijkheid bestaat om een civiel kort geding aan te spannen, welke mogelijkheid goed blijkt te voldoen.

Van de elfde alinea van hoofdstuk V ontbrak de laatste volzin.

De twaalfde alinea van dit hoofdstuk ontbrak.

De tiende alinea voor het einde van het onderhavige hoofdstuk luidde:

Met deze procedure, is onzes inziens, in betekenende mate voorzien in bepalingen die de bijzondere positie van de aansprakelijk gestelde vastleggen en in de rechtsbescherming die deze vereist.

In het onderhavige hoofdstuk ontbrak de vierde alinea vóór het einde.

– In Hoofdstuk V, onderdeel «*Belastingaanslag en aanslagbiljet*», zijn de eerste twee volzinnen van de eerste alinea in de plaats gekomen van de volgende volzin:

Belastingaanslagen worden door

de inspecteur vastgesteld die ter zake daarvan aanslagbiljetten opmaakt.

In het onderdeel «*Aanmaning*» luidde de eerste volzin van de eerste alinea:

Indien de belastingsschuldige zijn belastingsschuld niet binnen de daarvoor gestelde termijn betaalt zendt de ontvanger hem een aanmaning om alsnog binnen tien dagen te betalen.

In het onderdeel «*Tenuitvoerlegging dwangbevel*» luidde de eerste volzin:

Het betekenen van een dwangbevel gaat gepaard met een bevel van de belastingdeurwaarder om de in het dwangbevel vermelde belastingsschuld binnen twee dagen te betalen.

In het onderdeel «*Uitstel*» luidden de laatste twee volzinnen:

In sommige situaties zullen ministeriële regels bepalen wanneer uitstel van betaling moet worden verleend. Dit uitstel is echter – overeenkomstig de huidige regeling van artikel 59a Successiewet 1956 – aan een termijn van vijf jaren gebonden (artikel 26, derde lid).

In het onderdeel «*Verjaring*» luidden de eerste alinea en de eerste volzin van de tweede alinea: Door verjaring is (dwang)invordering van een belastingaanslag niet meer mogelijk.

Is in het burgerlijk recht de verjaringstermijn van vorderingen in het algemeen dertig jaren, het wetsvoorstel bevat wat betreft de verjaring van belastingvorderingen een kortere termijn, namelijk vijf jaren.

In het onderdeel «*Aansprakelijkheid*» ontbrak de zevende alinea.

In het onderdeel «*Informatieverplichtingen*» luidde de derde alinea, tweede volzin:

In beginsel is een ieder gehouden te voldoen aan de informatieverplichtingen.

### III. MEMORIE VAN TOELICHTING: TOELICHTING OP DE ARTIKELEN

#### – HOOFDSTUK I

In de toelichting op artikel 7 ontbraken de laatste twee alinea's.

#### – HOOFDSTUK II

In de derde volzin van de tweede alinea was in plaats van «ter post» opgenomen: per post.

In de toelichting op artikel 9, derde alinea, luidde hetgeen na het zesde gedachtenstreepje was opgemerkt:

de omstandigheid dat de betalings-termijn geen divergentie mag vertonen met het ontstaan van de materiële belastingsschuld in die zin dat er geen betaling mag worden geëist voordat de materiële belastingsschuld is ontstaan;

In de toelichting op artikel 9 bij de derde categorie waarin de betalings-termijnen kunnen worden onderscheiden was in de tweede alinea tussen het eerste en tweede gedachtenstreepje opgenomen: – bij niet-betaling wordt in de praktijk een, zij het korte, tolerantietermijn in acht genomen na afloop van de maand waarin had moeten zijn betaald; indien niet binnen die tolerantietermijn is betaald, wordt een naheffingsaanslag opgelegd, waarmee acht à tien dagen zijn gemoeid; door niet op aangifte te betalen wordt de reguliere betalingstermijn van een maand aldus met twee weken verlengd;.

In de toelichting op artikel 9 bij de vierde categorie waarin de betalings-termijnen kunnen worden onderscheiden luidden de laatste twee volzinnen van de tweede alinea:

Indien evenwel toepassing van het vierde lid ertoe leidt dat nog slechts een of twee maanden resteren na de maand van de dagtekening van het aanslagbiljet, dan schrijft de laatste volzin van het vierde lid voor dat de uniforme betalingstermijn van twee maanden van het eerste lid van artikel 9 van toepassing is. De ratio van die laatste volzin brengt mee dat, indien toepassing van het vierde lid geen betalingstermijn van een maand oplevert (dagtekening 31 december) of een betalingstermijn van korter dan een maand (dagtekening bij voorbeeld 15 december), voor de desbetreffende (voorlopige) aanslag ook de betalingstermijn van twee maanden van het eerste lid van toepassing is.

De vierde alinea van de onderhavige categorie luidde:

De aard van de heffingstechniek bij wege van aanslag (artikelen 11 t/m 18 AWR) brengt mee dat het pay-as-you-go-beginsel nooit zo zuiver kan worden toegepast als bij de heffing van de loonbelasting en de dividendbelasting. Hoe later in het jaar een (voorlopige) aanslag wordt opgelegd, des te groter wordt de overeenkomst van een dergelijke aanslag met een belastingaanslag van de eerste categorie, waarvoor één betalingstermijn van twee maanden geldt (artikel 9, eerste lid). Alsdan verliest de ratio van het pay-as-you-go-beginsel aan beteke-

nis, terwijl de overwegingen die ten grondslag liggen aan de duur van de betalingstermijn van twee maanden in belang zullen toenemen.

In de derde alinea voor het einde van de toelichting op artikel 9 zijn de laatste twee volzinnen in de plaats gekomen van de volgende passage: Noodzakelijk is dit echter niet: zowel thans als onder de nieuwe Invorderingswet is een dagtekening op een andere dag van de maand – mits uiteraard niet liggend voor de datum van de opmaking van het aanslagbiljet – mogelijk.

In de toelichting op artikel 10, onderdeel e, ontbrak de tweede alinea en luidde de derde alinea: In dit verband wijzen wij erop dat de in artikel 10, onderdeel e, bedoelde goederen zich tevens uitstrekken tot de zogenaamde «bodemgoederen» bedoeld in artikel 23, derde lid.

In de toelichting op artikel 10, onderdeel f, ontbrak de tweede alinea.

In de toelichting op artikel 10, onderdeel g, luidde de tweede volzin van de vijfde alinea: In zijn algemeenheid houdt dit beginsel in dat geen belasting behoeft te worden betaald voordat de inkomsten – of de winst – waarop die belasting betrekking heeft, zijn genoten.

#### – HOOFDSTUK III

In de toelichting op artikel 11 ontbrak de laatste volzin van de tweede alinea.

In de toelichting op dit artikel, laatste alinea, was in plaats van de twee laatste volzinnen één volzin opgenomen, luidende:

Deze uit efficiency-overwegingen opgenomen bepaling beperkt niet alleen de werkzaamheden van de ontvanger, maar werkt ook kostenbesparend voor de belastingsschuldige daar alsdan slechts voor één aanmaning kosten zijn verschuldigd.

In de toelichting op artikel 12 was in plaats van de tweede en derde alinea voor het einde, opgenomen de navolgende alinea:

De tweede volzin bepaalt dat één dwangbevel betrekking kan hebben op verschillende belastingaanslagen. Deze regeling is ingegeven door efficiency-overwegingen, aangezien het tot een werkbesparing voor de ontvanger leidt. Bovendien zijn voor de belastingsschuldige de betekeningskosten van het dwangbevel in dat geval lager dan in het geval waarin even zovele dwangbevelen zouden moeten worden uitgevaardigd

en betekend als er belastingaanslagen zijn.

In de toelichting op artikel 15 was in plaats van de zesde, zevende en achtste alinea voor het einde opgenomen een alinea luidende:

Met deze wijze van betekenen is naar ons oordeel voldoende gewaarborgd dat het afschrift van het dwangbevel met bevel tot betaling de belastingschuldige daadwerkelijk bereikt. In dit verband verwijzen wij naar de memorie van toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot de wet tot wijziging van enige wetten inzake belastingen tot beperking van het aangetekend verzenden van stukken en tot het aanbrengen van enkele andere wijzigingen (Stb. 1984, 533), waarin wordt medegegeeld dat uit onderzoek is gebleken dat brieven en andere stukken die worden gepost of worden aangeboden voor gewone postbestelling, nagenoeg altijd aankomen. Voorts wordt er in die toelichting op gewezen dat rechterlijke uitspraken betrekking hebbend op civiele procedures, schikkingen ter voorkoming van strafprocedures en andere dergelijke officiële stukken ook per gewone postbestelling worden verzonden.

In de toelichting op artikel 20, was in de eerste volzin van de vierde alinea in plaats van «schuldvorderingen» opgenomen: schulden.

Voorts ontbrak van de onderhavige alinea de tweede volzin.

In de toelichting op artikel 20 was in de derde volzin van de dertiende in plaats van «artikel 20» opgenomen «artikel 21» en in plaats van «artikel 25»: artikel 26.

In de derde alinea, voor het einde van de toelichting op artikel 20 ontbraken de vijfde en de zesde volzin.

De tweede alinea voor het einde van de toelichting op dit artikel is in de plaats gekomen van de volgende passage:

Ten slotte merken wij op dat de vordering niet een wijze van tenuitvoerlegging van het dwangbevel is. Dit blijkt uit de vierde volzin van het derde lid waarin wordt bepaald dat in een faillissementssituatie aan het doen van een vordering geen dwangbevel vooraf behoeft te gaan. Om tot uitdrukking te brengen dat het doen van een vordering niet behoort tot de tenuitvoerlegging van het dwangbevel, wordt in het vierde lid van artikel 20 gesproken van «als ware deze (de vordering) de tenuitvoerlegging van een dwangbevel».

#### – HOOFDSTUK IV

In het onderdeel «Afdeling 3. Uitstel van betaling, kwijtschelding en verjaring» luidde de laatste volzin van de eerste alinea:

In bijzondere situaties waarin een sociaal-economisch belang of een cultureel belang in geding is, kan langdurig uitstel worden verleend volgens door de Minister van Financiën bij ministeriële regeling te geven regels (artikel 26).

In de toelichting op artikel 23 ontbrak de dertiende alinea voor het einde.

In de toelichting op artikel 25, vijfde alinea, was na «in die zin dat vordering en schuld in hetzelfde vermogen vallen» toegevoegd: en het vereiste dat beide vorderingen opeisbaar zijn.

In de toelichting op artikel 25 luiden de eerste twee volzinnen van de elfde alinea:

Die belastingen en heffingen omvatten niet alleen de rijksbelastingen, inclusief de invoerrechten en de accijnzen, die de ontvanger op grond van deze wet of de Algemene wet inzake douane en accijnzen invordert, maar ook andere belastingen en heffingen die de ontvanger op grond van andere wetten invordert, zoals de onroerend-goedbelastingen, de milieuheffingen en de premies ten behoeve van de bedrijfsverenigingen. Het is derhalve een zeer ruime bepaling die ertoe strekt de gelegenheid te scheppen uit te betalen en te innen bedragen waarmee de ontvanger der rijksbelastingen op een of andere wijze bemoeienis heeft, met elkaar te verrekenen.

In de toelichting op dit artikel ontbrak in de eerste volzin van de dertiende alinea de slotzinsnede: en hem de mogelijkheid tot verrekening moet zijn toegekend.

De twaalfde alinea voor het einde van de toelichting op artikel 25 luidde:

Het derde lid van artikel 25, maakt inbreuk op het opeisbaarheidsvereiste dat het burgerlijk recht stelt om tot compensatie over te kunnen gaan: verrekening is behoudens een aantal uitzonderingen ook mogelijk ingeval de betalingstermijnen als bedoeld in artikel 9 nog niet zijn verstreken.

De zevende alinea voor het einde van de toelichting op dit artikel luidde:

Levering van vorderingen geschiedt door middel van cessie (artikel 668, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek). Ook cessie van toekomstige vorderingen is mogelijk (HR 29

december 1933, NJ 1934–343). De cessie van toekomstige vorderingen heeft onder meer tot gevolg dat geen compensatie meer kan plaatsvinden. Op het tijdstip dat de vordering opeisbaar is geworden behoort zij niet meer tot het vermogen van de cedent. Het voormelde gevolg van de cessie voor de schuldenaar treedt pas in na betekening aan hem of door erkenning door hem van de akte van cessie (artikel 668, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek). In het geval de schuldenaar (cessus) de cessie niet vrijwillig erkent zal de akte van cessie aan hem kunnen worden betekend, zodat de cessie uiteindelijk toch tegenover hem werkt en het voormelde gevolg heeft.

In de toelichting op artikel 26 luidde de beginpassage van de achtste alinea voor het einde: Artikel 26, derde lid, bepaalt dat bij ministeriële regeling regels worden gesteld.

De derde alinea voor het einde van de toelichting op dit artikel luidde:

Naar onze mening verdient het de voorkeur in artikel 26, derde lid, – zie overigens in dit verband tevens artikel 29, tweede lid – globaal een kader aan te geven met betrekking tot uitstel van betaling waarin onder meer aan de «artikel 59a-gevallen» tegemoet kan worden gekomen en de invulling van dat kader verder uit te werken bij ministeriële regeling. Uitdrukkelijk merken wij op dat met de vorenstaande opzet niet wordt beoogd enige materiële beperking aan te brengen in de huidige toepassing van artikel 59a van de Successiewet 1956.

In de toelichting op artikel 27 waren in plaats van de zesde tot en met de veertiende alinea de volgende alinea's opgenomen:

Het kwijtscheldingsbeleid zal in een ministeriële regeling worden neergelegd. Thans is dat beleid globaal weergegeven in de folders: «Kwijtschelding van belasting» en «Kwijtschelding van belasting en ondernemers» die op alle ontvangkanten verkrijgbaar zijn. Het kwijtscheldingsbeleid komt globaal op het volgende neer. Kwijtschelding kan in beginsel alleen worden verleend voor belasting- en premieaanslagen die een belastingschuldige persoonlijk treffen zoals:

- inkomstenbelasting;
- premieheffing volksverzekeringen (AOW- en AWW-premie e.d.);
- onroerend-goedbelastingen.

Het bezit van vermogen staat aan kwijtschelding in de weg. Het hebben van vermogen wordt in dit kader

gerelateerd aan de aanwezigheid van positieve vermogensbestanddelen, dat wil zeggen het saldo van de activa verminderd met die schulden waarvoor een hogere preferentie bestaat dan voor de belastingschuld.

Bij de beoordeling van een verzoek om kwijtschelding is belangrijk iemands «netto-besteedbaar inkomen». Dat zijn alle inkomsten verminderd met bepaalde uitgaven zoals huur, premies ziektekostenverzekeringen, verplichte alimentatie-uitkeringen e.d. Bij de berekening van het «netto-besteedbaar inkomen» wordt in beginsel geen rekening gehouden met schulden die een belastingschuldige aan andere schuldeisers dan de fiscus moet betalen.

In beginsel kan iemand voor volledige kwijtschelding in aanmerking komen als het netto-besteedbaar inkomen per maand lager is dan het «normbedrag». Dit normbedrag is afgeleid van de bijstandsuitkeringen. Licht het netto-besteedbaar inkomen boven het normbedrag dan kan iemand ten hoogste voor gedeeltelijke kwijtschelding in aanmerking komen.

Vrijwel nooit wordt kwijtschelding verleend voor:

- vermogensbelasting;
- successierecht;
- schenkingsrecht;
- overdrachtsbelasting en andere belastingen van rechtsverkeer;
- schoolgeld.

Voor de meeste van deze belastingen geldt dat de belastingschuldige kennelijk over vermogen beschikt, zodat de belastingschuld alsdan uit dat vermogen kan worden betaald. Bij schoolgeld bestaat er een rechtstreeks verband tussen de heffing van die belasting en de verstrekking van onderwijs.

Ook aanslagen motorrijtuigenbelasting komen niet voor kwijtschelding in aanmerking. De motorrijtuigenbelasting behoort immers tot de kosten die onverbrekkelijk samenhangen met het houden van een auto en dienen daarom te worden betaald, in ieder geval zolang men de auto nog in zijn bezit heeft.

De laatste volzin van de laatste alinea van de toelichting op artikel 27 luidde:

Het verlenen van kwijtschelding zal, evenals thans het geval is, worden gedelegeerd aan de regionale directeurs der rijksbelastingen onder wie de ontvanger over de woonplaats van de belastingschuldige ressorteert, dan wel aan de ontvanger zelf.

In de toelichting op artikel 28 was tussen de vijfde en de zesde alinea de navolgende alinea opgenomen:

Als uitgangspunt is dus gekozen voor een algemene verjaringstermijn van vijf jaren na aanvang van de dag volgende op die waarop die aanslag geheel invorderbaar is. Met betrekking tot de termijn en de terminologie is in dezen zo nauw mogelijk aangesloten bij met name artikel 11, eerste lid, van Boek 3, titel 11, van het Nieuw Burgerlijk Wetboek.

De tweede alinea voor het einde van de toelichting op artikel 28 ontbrak.

De laatste alinea van de toelichting op artikel 28 luidde:

Ten slotte merken wij nog het volgende op. Bij verjaring wordt onderscheid gemaakt tussen de sterke en de zwakke werking. Onder de sterke werking van de verjaring wordt verstaan dat niet alleen het recht om voldoening in rechten te eisen vervalt, maar ook de schuld zelf teniet gaat. Onder de zwakke werking van de verjaring wordt verstaan dat de verjaring alleen tot gevolg heeft dat de rechtsvordering vervalt, maar dat de schuld blijft bestaan. Met betrekking tot belastingvorderingen wordt de zwakke werking van de verjaring aangehangen. Dit heeft tot gevolg dat wanneer een belastingschuldige na verloop van de verjaringstermijn een belastingaanslag voldoet er geen sprake is van onverschuldigde betaling. Na afloop van de verjaringstermijn kan de ontvanger echter geen verrekening op de voet van artikel 25 meer toepassen met betrekking tot de verjaarde belastingschuld.

#### - HOOFDSTUK V

In Hoofdstuk V was in plaats van de vierde en de vijfde alinea het navolgende opgenomen:

In de renteregeling zijn voorts regels opgenomen over de wijze waarop en het tijdvak waarover invorderingsrente wordt berekend, alsmede met betrekking tot de gevallen waarin renteberekening achterwege blijft (artikel 29).

In de toelichting op artikel 29 luidde de derde alinea:

In het tweede lid is bepaald dat regels zullen worden gesteld ingevolge welke in bepaalde gevallen geen rente in rekening zal worden gebracht. Deze bepaling houdt verband met het bepaalde in artikel 26, derde lid, en strekt ondermeer ertoe de situatie waarin ingevolge artikel 59a van de Successiewet 1956 renteloos uitstel kan worden verleend ook bij het

vervallen van dat artikel ingevolge ons voorstel daartoe in de Invoeringswet, materieel te handhaven.

#### - HOOFDSTUK VI

In de toelichting op artikel 36, vijfde lid, was in plaats van de laatste alinea de volgende passage opgenomen:

Wij willen in dit verband ook wijzen op het antwoord op kamervragen inzake het vermoedelijke misbruik dat van de geblokkeerde rekening (de G-rekening) wordt gemaakt. Aan dit antwoord (Kamerstukken II, 1986/1987, Aangangsel, nr. 292) ontleen wij de volgende passages:

«2. Om de uitvoerbaarheid van het G-rekeningsstelsel te vereenvoudigen is de oorspronkelijke opzet van G-rekening per (onder)aannemer en per project losgelaten. Door de ruimere opzet van het G-rekeningsstelsel is het misbruikrisico enigszins groter geworden. De vraag of het misbruik nu juist daardoor mede mogelijk is gemaakt, is zonder diepgaand onderzoek niet te beantwoorden. Ook bij de oorspronkelijke opzet zou het risico van misbruik aanwezig zijn.

3. De juistheid van de geldstromen binnen het G-rekening-circuit is zonder onderzoek bij de desbetreffende ondernemers niet na te gaan.

4 en 5. Op grond van een motie van de Tweede Kamer heeft een evaluatie met betrekking tot de werking van de Wet ketenaansprakelijkheid plaatsgevonden. Ik acht het wenselijk om uitgaande van het resultaat van de totale evaluatie te overwegen welke maatregelen in de wetgevinge dan wel uitvoerende sfeer moeten worden genomen.»

Aan het begin van de toelichting op artikel 37, achtste lid, ontbraken de aanhalingstekens.

In de toelichting op artikel 38 luidde de laatste alinea:

Hoewel er verschillen zijn tussen de aansprakelijkheidsregeling van artikel 38 en die van artikel 34, eerste lid, onderdeel b, - zo heeft artikel 38 niet alleen betrekking op door lichamen verschuldigde belasting, maar ook op door natuurlijke personen verschuldigde belasting, en ziet artikel 38 niet alleen op de leider van de vaste inrichting of de vaste vertegenwoordiger, maar ook op degene die de leiding heeft van de werkzaamheden - kunnen zich situaties voordoen waarin beide aansprakelijkheidsregelingen zouden kunnen worden toegepast. Daarbij is te denken aan een situatie waarin een lichaam (inhoudingsplichtige)

dat niet in Nederland is gevestigd maar een vaste inrichting of vaste vertegenwoordiger in Nederland heeft, loonbelasting is verschuldigd en deze niet betaalt. In dat geval kan de leider van de vaste inrichting in Nederland of de in Nederland wonende of gevestigde vaste vertegenwoordiger van het lichaam aansprakelijk worden gesteld. Die aansprakelijkheid kan worden gebaseerd zowel op artikel 38, onderdeel a, als op artikel 34, onderdeel b. Aangezien beide regelingen in dezen materieel niet verschillen – beide kennen ook dezelfde disculpatiemogelijkheid, vergelijk artikel 34, vierde lid, en artikel 38, tweede lid – ontmoet het geen bezwaar dat in sommige gevallen beide bepalingen als uitgangspunt voor de aansprakelijkheid kunnen dienen. Op zich is dit natuurlijk niet zo fraai, doch een bepaling die de voormelde samenloop zou uitsluiten zou de regelgeving onnodig verzwaren.

In de toelichting op artikel 39 luidde de laatste alinea:

In artikel 39, tweede lid, is voorts een disculpatiemogelijkheid opgenomen voor de werknemer c.q. de belastingplichtige die weet c.q. redelijkerwijs moet weten dat ten onrechte geen inhouding van belasting plaats heeft. Deze werknemer c.q. belastingplichtige is niet aansprakelijk indien hij de inspecteur omtrent de nalatigheid van de inhoudingsplichtige op de hoogte stelt. De werknemer c.q. de belastingplichtige kan zich niet disculperen indien hij de inspecteur van de nalatigheid op de hoogte heeft gesteld, terwijl hij redelijkerwijs moest vermoeden dat ambtenaren van de rijksbelastingdienst reeds op het spoor van de nalatigheid van de inhoudingsplichtige waren gekomen of binnenkort zouden komen. De vorenbedoelde disculpatiemogelijkheid leidt overigens niet ertoe dat de werknemer c.q. belastingplichtige de desbetreffende loonbelasting c.q. kansspelbelasting dan ook niet meer behoeft te dragen. Als de inhoudingsplichtige de desbetreffende naheffingsaanslag voldoet kan hij de belasting ook in deze situatie op de werknemer c.q. de belastingplichtige verhalen. Het feitelijke belang voor de werknemer of de belastingplichtige van de melding van de nalatigheid van de inhoudingsplichtige aan de inspecteur is dan gelegen in het ontlopen van de aansprakelijkheid voor de verhogingen.

In de toelichting op artikel 40 luidde de eerste volzin van de tweede alinea en de noot die op die alinea betrekking had:

Het instituut van de fiscale eenheid – opgenomen in artikel 15 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 – houdt in dat van een NV of BV vennootschapsbelasting wordt geheven alsof één of meer andere NV's of BV's (de dochters) in de eerstbedoelde vennootschap (de moeder) zijn opgegaan<sup>1</sup>.

In de toelichting op dit artikel ontbrak de derde alinea.

In de toelichting op artikel 41, vierde alinea voor het einde, was in plaats van de laatste drie volzinnen opgenomen:

Derhalve is het tweede lid opgenomen waardoor het beoogde effect van het tussengeschoven lichaam, zoals dat is omschreven in het in het wetsvoorstel tot herziening van de deelnemingsvrijstelling voorziene achtste lid van artikel 13 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969, teniet wordt gedaan.

In de toelichting op artikel 44, eerste alinea, ontbrak de derde volzin.

In de toelichting op artikel 45 onder «Voorbeeld» ontbrak na «Belasting (stel)»: f 5000.

In de toelichting op artikel 47 ontbraken de derde en vierde alinea.

In de toelichting op artikel 49, derde alinea, vijfde volzin, was in plaats van «artikel 49» opgenomen: artikel 50.

In de toelichting op artikel 60, luidde de tweede volzin van de eerste alinea:

Deze bepaling komt overeen met het eerste lid van artikel 49 zoals dat is neergelegd in het wetsvoorstel uitbreiding informatieverplichtingen (Kamerstukken II, 1985/86, 19 393, nr. 2).

In de toelichting op dit artikel luidde de tweede volzin van de tweede alinea:

Deze bepaling komt overeen met het te wijzigen tweede lid van artikel 49 van de AWR (wetsvoorstel uitbreiding informatieverplichtingen; zie hiervoor).

In de toelichting op artikel 61, eerste alinea, luidde de eerste volzin:

De in het eerste lid van artikel 61 opgenomen bepaling – die is ontleend aan het in het wetsvoorstel uitbreiding informatieverplichtingen in te voeren artikel 49a van de AWR (zie hiervoor) – strekt ertoe om frustratie van het inzagerecht te voorkomen.

#### – HOOFDSTUK VIII

In de toelichting op artikel 65, eerste alinea, was aan de laatste volzin toegevoegd: , zoals deze opgenomen in het wetsvoorstel aanscherping sancties (Kamerstuk II, 1985/86, 19 489, nr. 2).

#### – HOOFDSTUK IX

In de toelichting op artikel 69 was in de tweede volzin in plaats van «in de aangifte gekozen woonplaats» opgenomen: voor de aangifte gekozen woonplaats.

<sup>1</sup> Bij de Tweede Kamer is thans aanhangig een wetsvoorstel tot uitbreiding van de fiscale eenheid voor de vennootschapsbelasting tot coöperatieve verenigingen en onderlinge verzekeringsmaatschappijen die alle aandelen bezitten van een naamloze of besloten vennootschap (Kamerstukken II, 1985/86, 19 526)